

Стоволос Н.Б., канд. екон. наук, доцент

Сумський національний університет, м. Суми

Кафедра публічного управління та адміністрування, доцент

Ткаченко І.Ю., магістрант

Сумський національний університет, м. Суми

УДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ СІЛЬСЬКИМИ ТЕРИТОРІЯМИ

Сучасні реалії сталого розвитку сільських територій нашої держави передбачають проведення багатьох заходів, як на загальнодержавному, так і на місцевому рівні. Проте ефективність їх реалізації залишається низькою через низку суб'єктивних та об'єктивних причин. Однією з головних є відсутність чітких програм сталого розвитку сільських територій.

Достатньо багато вчених в Україні займалися дослідженнями цих питань, зокрема особливо необхідно виділити наукові праці Ю. Рубені, О. Дація, С. Кваши, М. Корецького та М. Маліки. Проте в більшості досліджень відсутні чіткі рекомендації щодо вдосконалення програм сталого розвитку сільських територій.

Саме тому постає необхідність дослідження програм та відповідно вдосконалення механізму системи управління сільськими територіями.

Одним з найбільш важливих критеріїв при розробці та плануванні програм сталого розвитку сільських територій є дотримання принципу зустрічних потоків, тобто при підготовці планів регіонального рівня повинні враховуватися плани локального рівня. Така інтеграція забезпечує системне планування а також ефективну реалізацію планів і програм сталого розвитку сільських територій. Також при формуванні програм має бути сформована чітка модель управління сільськими територіями. У сільській місцевості традиційні структури діють на позиціях регіональних органів влади, що включає традиційні ринкові механізми.

Переваги таких організаційних структур полягають у чіткому поділі функцій та підпорядкуванні всіх управлінських підрозділів, порядку норм та стандартів, що визначають функціонування органів управління. Недоліком є складність планування відносин в організації та неможливість швидко зробити справи. Відтворення традиційних нормативно-правових систем посилюється існуючим процесом планування бюджету, технічними та соціальними стандартами управління, проектами законодавчої бази тощо.

При прийнятті рішень акцент робиться на надмірне оволодіння навичками середнього менеджменту, що негативно впливає на концепцію сталого розвитку і проти поставляється розвиваючій діяльності приватного сектора. Тому в процесі побудови структури управління сільським господарством слід враховувати, що побудована структура повинна врівноважуватися, тобто змінювати зміст та суб'єктивність інших управлінських відділів, відповідно до нових обмежень у часі. Створена структура управління повинна враховувати поточну тенденцію до скорочення бюджету.

Керівники, починаючи з планування розвитку сільського господарства, повинні дотримуватися суворих правил управління проектами. Управління проектами часто будується на політичному, адміністративному та оперативному рівнях. Позитивний міжнародний досвід свідчить про необхідність подальшої співпраці в рамках конкретного органу, наприклад, організаційної комісії, призначеної для розвитку сільських територій. Необхідно знайти точний розподіл праці між державним, регіональним та місцевим рівнями на основі принципів підтримки та протистояння.

Детальне планування механізмів та кроків державної політики у сфері сталого розвитку сільської місцевості повинно здійснюватися в рамках національних та регіональних стратегій розвитку сільських територій.

Врахування всіх вищенаведених аспектів в програмах сталого розвитку територій, на нашу думку, дозволить більш ефективно здійснювати управління цими територіями.